

Arrest

nr. 293 135 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 augustus 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 september 2020 om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shelema Wyala (district Batikot, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Uw ouders en vijf jongere broers wonen

op dit moment nog steeds in Shelema Wyala. Uw vrouw en zoon wonen in bij uw familie. Verder heeft u twee oudere zussen die gehuwd zijn en in andere dorpen van Batikot verblijven.

U maakte in 1396 (2017) uw middelbaar onderwijs af in het districtscentrum van Batikot. Vervolgens was u zinnens een grondconflict met uw oom en neven aan te pakken. Deze oom, die banden onderhoudt met de Taliban alsook met de overheid, was u daarom liever kwijt dan rijk. Op 26 saratan 1396 (17 juli 2017) kwam Daesh naar uw huis en werd u meegenomen naar een u onbekende bestemming. U was daar twaalf dagen en werd dan overgebracht naar een tweede bestemming, opnieuw op een locatie die u niet kent. Geregeld werden u en andere ontvoerde jongemannen daar toegesproken door iemand van Daesh, die verhaalde over de wandaden van de Afghaanse overheid en jullie zei dat jullie aan de heilige oorlog moesten deelnemen. Uw familie deed er ondertussen alles aan om u vrij te krijgen en schakelde daartoe ene T(...) in, die zelf banden had met Daesh. Diens vader, een buurman van uw familie, was jullie blijkbaar welwillend. Hoe T(...) dit voor elkaar kreeg weet u niet, maar na een gevangenschap van ongeveer anderhalve maand werd u alsnog vrijgelaten door Daesh. U werd naar de plaats Daga gebracht, waar u nog vijf dagen was alvorens naar huis terug te keren. U verbleef nog enkele dagen thuis en was daarna ook nog bij een buur, die uw vertrek uit Afghanistan regelde. Immers was er een brief van de Taliban gekomen. Zij wilden dat u voor hun rechtbank zou opdagen, waar zij u zouden straffen voor uw vermeende betrokkenheid bij de activiteiten van hun vijand Daesh. Toen u al in Nimroz was, ontving uw familie via de malik ook een brief van het district, dat u eveneens beschuldigde van Daesh lidmaatschap.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België. Op 9 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kende met de toenmalige autoriteiten van uw district, alsook met de taliban en Daesh.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw taskara, een puntenlijst, de dreigbrief van de Taliban, een brief van het district, de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers heeft u uw beweerde vrees voor de taliban, Daesh en de Afghaanse autoriteiten allerminst geloofwaardig gemaakt, en zijn uw verklaringen op tal van punten onlogisch en zelfs tegenstrijdig gebleken.

Zo tast u zelf in het duister als het CGVS informeert naar het waarom van uw gedwongen rekrutering door Daesh. In eerste instantie verklaart u dat niet alleen u, maar ook andere jongens, zelfs “ongeveer iedereen die volwassen was” door Daesh werd meegenomen. Vervolgens gevraagd of uw klasgenoten dan ook onder dwang werden gerekruteerd, zegt u dat Daesh hen niet dwong, maar mensen zoekt. Hoewel u dus eerst verklaarde dat zowat iedereen werd meegenomen, zegt u plots dat er “enkele” andere personen werden gerekruteerd, en beweert u nu dat u werd gedwongen omdat u een persoonlijk dispuut, namelijk een grondconflict, met uw oom kende: “Ik denk dat mijn oom er een hand in had, hij wou van me af geraken” (CGVS, p.12). Het is merkwaardig dat u dergelijke rekrutering door Daesh aanvankelijk voorstelt als een zeer algemeen fenomeen in uw regio, om vervolgens aan te geven dat dit allerminst het geval is, en dat problemen binnen uw familie hieraan ten grondslag konden hebben gelegen. Dient bovendien te

worden aangestipt dat het weinig logisch is dat uw oom hier inderdaad bij betrokken was: u baseert zich blijkbaar louter op vermoedens, en bovendien heeft uw oom zelf niets vandoen met Daesh; volgens u was hij “deels bij de overheid, en deels bij de taliban” (CGVS, p.12). Hoe iemand in die positie Daesh zou kunnen inschakelen om van u af te geraken, blijft een raadsel.

Verder blijft het onduidelijk wat Daesh dan met u zou moeten aanvangen. U verklaart dat u volwassen maar jong was (CGVS, p.12), een kwalificatie die voor zeer veel mannen uit uw regio opgaat. U zegt ook dat u opgeleid en geletterd bent, waardoor u ook “andere zaken” zou kunnen doen (CGVS, p.12), wat opnieuw erg vaag is. Het is weinig aannemelijk dat Daesh dusdanig zou investeren in een persoon die zich geenszins kan vereenzelvigen met hun heilige strijd. “Ze wilden zelfs onze mentaliteit veranderen, om bij hen te willen zijn”, zo beweert u (CGVS, p.12). Echter lijkt dit een weinig efficiënte manier van handelen.

Voorts kan maar moeilijk worden ingezien waarom u diegene bent die door een oom zou zijn gevisieerd, in die mate dat hij u “op mysterieuze wijze” (CGVS, p.17) uit de weg wou laten ruimen door één van de actoren die u heeft genoemd. Uw oom zou het door uw en zijn familie gedeelde land volledig in zijn handen hebben willen krijgen, maar richt zich daarvoor blijkbaar niet tot uw vader. U argumenteert dat uw vader zich daar niet mee bezighoudt daar hij voortdurend op zoek moet naar werk (CGVS, p.16). Mocht uw oom het daadwerkelijk op jullie gronden hebben gemunt, dan zouden de activiteiten van uw vader hem daar wellicht niet van weerhouden. U beweert voorts dat uw broers te jong zijn om daarbij betrokken te geraken. Wat dat betreft, is het zo dat uw broer A(...) toch ook al zestien jaar oud is (CGVS, p.4), en in de eventuele afwezigheid van uw vader ook kan worden gevisieerd door uw oom en neven die het op jullie eigendommen zouden hebben gemunt (CGVS, p.16). Dat daar allemaal geen sprake van is, doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over de periode waarin u door Daesh gevangen zou zijn gehouden, komen bovendien allerm minst aannemelijk over. U verklaart dat u twaalf dagen op een eerste locatie werd vastgehouden, en vervolgens een maand op een tweede (CGVS, p.13). Daarna zou u zijn vrijgelaten, en met een wagen naar de plaats Daga overgebracht. U beschrijft die tweede locatie als een kelder, een veilige plaats voor Daesh waar u samen met anderen werd vastgehouden, zonder kans op ontsnapping (CGVS, p.13). U heeft geen idee in welk district u zich in die maand bevond, omdat Daesh in veel districten was (CGVS, p.13). Als het CGVS opmerkt dat uw relaas niet in lijn is met wat u bij de DVZ beweerde, namelijk dat u overal met Daesh moest meegaan, stuurt u uw verklaringen bij: u zegt dat u het bij de DVZ over de laatste dagen van uw verblijf bij Daesh had (wat overigens niet blijkt uit het gehoorverslag), en dat u inderdaad naar verschillende plaatsen ging (CGVS, p.13): “we gingen naar al die plaatsen”, “we hebben zo vaak veranderd van plaats”, “ik weet al niet meer hoeveel plaatsen” (CGVS, p.14). Hoewel u dus eerst beweerde gevangen te zijn gehouden op twee locaties, bovendien in een u onbekende regio, heeft u het plots over tal van plaatsen waar u zou zijn geweest, “soms in de moskee, soms in een huis” (CGVS, p.14). U noemt bovendien namen van dorpen die u samen met Daesh heeft bezocht, en zegt dat al die dorpen in Bati Kot gelegen zijn, dat jullie nooit buiten Bati Kot zijn geweest (CGVS, p.14). Als het Commissariaat-generaal opnieuw opmerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn, beweert u “overal” te hebben geantwoord toen het CGVS u even daarvoor de vraag stelde waar u met Daesh geweest bent (CGVS, p.14), hoewel het gehoorverslag hieromtrent toch duidelijk is.

Verder is het opmerkelijk dat u bij de DVZ zei dat u geen training kreeg maar overal met Daesh moest meegaan (vragenlijst, vraag 3.5), maar dat u bij het CGVS komt beweren dat er lessen werden gegeven, verschillende zaken “om je te overtuigen en je mindset te veranderen” (CGVS, p.12). U kreeg daar naar eigen zeggen ook propaganda te horen, alsook preken tegen de overheid. Een persoon trachtte u en anderen te overtuigen van hun zaak, en vertelde dat jullie “naar een mooiere plaats” zouden gaan (CGVS, p.13). U schetst een situatie waarin veelvuldig op u werd ingeprekeerd, om u aldus klaar te stomen voor een heilige oorlog, terwijl u voor de DVZ liet uitschijnen dat u Daesh overal moest volgen, zonder dat u daarbij enige opleiding kreeg. U argumenteert dat u het bij de DVZ louter over een militaire training zou hebben gehad (CGVS, p.13), wat opnieuw maar matig kan overtuigen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vrijlating evenmin plausibel lijken. U heeft het over ene T(...), een dorpeling, zelfs buurman, die u uit de klauwen van Daesh trachtte te verlossen. “Uiteindelijk werd ik als het ware op borg vrijgelaten” (CGVS, p.11). T(...)’s beweegredenen, die “bleef proberen” om u vrij te krijgen (CGVS, p.11), blijven evenwel onduidelijk. T(...) zou zelf iemand van Daesh zijn geweest (CGVS, p.14). Waarom hij dan zou hebben geijverd voor uw vrijlating, maakt u niet duidelijk: u zegt dat hij een buurman is, uw vader wel eens voor de vader van T(...) had gewerkt, en dat die vader ook nog eens vriendelijk en welvarend is (CGVS, p.15). Geen van die zaken kan verklaren waarom T(...)

al die moeite zou hebben gedaan. Hoe hij uiteindelijk in zijn opzet zou zijn geslaagd, blijft ook een raadsel: "Ik weet niet wat of hoe hij het deed" (CGVS, p. 14) , "Ik heb geen idee hoe die deal (met Daesh) er uit zag" (CGVS, p.14). Of uw familie dan geld betaalde voor uw vrijlating weet u ook al niet (CGVS, p.15). "Niemand heeft iets gezegd" (CGVS, p.15), en blijkbaar heeft u ook geen moeite gedaan om u hierover te informeren. Eveneens opmerkelijk is dat u bij de DVZ niets zei over de tussenkomst van deze T(...), nochtans een cruciaal element in uw verhaal. Dit is toch allemaal zeer merkwaardig en doet opnieuw twijfels rijzen bij uw verklaringen.

Het CGVS stelt voorts vast dat uw verklaringen over de dreigbrief van de taliban en de oproepingsbrief van het districtshuis weinig coherent zijn. Over de brief van de overheid zegt u dat u al onderweg was, meer bepaald in Nimroz, toen uw familie die brief ontving (CGVS, p.15). Behalve het feit dat u het bij de DVZ nog had over oproepingsbrieven (meervoud), zei u daar ook dat u pas na ontvangst van deze documenten de beslissing nam te vluchten (vragenlijst, vraag 3.5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat de malik al enkele dagen in het bezit was van de oproepingsbrief van het district, maar dat hij (om redenen die u niet kent) draalde om de brief aan uw vader te bezorgen. Pas toen u al in Nimroz was, zou uw familie hiervan in kennis zijn gesteld (CGVS, p.16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke uitleg niet kan overtuigen, en de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet opheft. Wat betreft de dreigbrief van de taliban, kan overigens eveneens worden vastgesteld dat u het bij de DVZ over meerdere brieven had, hetgeen u nu ontkent (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat u ook hieromtrent geen eenduidige verklaringen kan afleggen.

Daarenboven lijkt het er op dat dit verhaal om de een of andere reden geen vervolg kent. Hoewel de taliban u van verraad en lidmaatschap van Daesh zouden hebben beschuldigd, zijn zij na uw vertrek uit Afghanistan, ergens in de tweede helft van 2017, niet bijzonder naarstig naar u op zoek gegaan. Na uw vertrek en ook "andere keren" zouden de taliban naar u zijn komen vragen, maar de imam van het dorp en uw vader zouden dan gewoon hebben gezegd dat u er niet meer was. Ze zeiden ook dat uw vader "een oudere was, die ziek is, dat ze hem niet mochten lastig vallen", waarna de taliban niet meer zouden zijn teruggekeerd. Dat de taliban zich door uw vader met een kluitje in het riet zouden laten sturen, is toch weinig geloofwaardig, temeer uw vader bezwaarlijk als een oude en zieke man kan worden beschouwd. Vijf jaar geleden werd hij nog vader van uw broertje S(...) A(...), en uit uw verklaringen moet blijken dat hij de zorg op zich neemt voor het hele gezin, waarbij de familie volledig afhankelijk blijkt van het inkomen van uw vader en deze er zelfs in slaagt zijn zonen middelbare studies te laten doen (CGVS, p.4, 5). Zo maakte ook u kort voor uw vertrek uw middelbare studies af, en had u de ambitie om aan de universiteit te gaan studeren (CGVS, p.4). Dat uw vader, volgens u een simpele dagloner, erin slaagt zijn familie op dergelijke wijze te ondersteunen, wijst er toch veeleer op dat zijn gezondheid optimaal is. Het is dan ook zeer verwonderlijk dat uw oom (die op de gronden aast) en de taliban (die u zouden zoeken) uw vader in deze geheel lijken te ontzien.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de vaststelling dat aan uw verklaringen, en in het bijzonder aan uw beweerde problemen in uw land van herkomst, niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en puntenlijst bieden hoogstens bewijs voor uw identiteit die in deze beslissing niet betwist wordt. De dreigbrief van de taliban en de brief van het district kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Hierboven werd al opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot deze documenten geenszins kunnen overtuigen. Dienaangaande kan bovendien worden gewezen op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, namelijk de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De enveloppe biedt evenmin bewijs voor uw relaas: hiermee wordt enkel aangetoond dat iemand u vanuit Afghanistan documenten heeft verstuurd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige

provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Batikot (provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8 en 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Shelema Wyala, gelegen in het district Batikot van de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet wordt betwist, gaat verzoeker als volgt in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

“Verwerende partij meent dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verwerende partij staft haar beslissing op de volgende elementen, die verzoeker zal weerleggen :

Verwerende partij meent vooreerst dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de redenen waarom verzoeker gedwongen gerekruteerd zou worden door Daesh :

“(…)”.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat ongeveer iedereen die volwassen was door Daesh werd meegenomen, maar heeft wel verklaard dat Daesh verwachtte dat iedereen die volwassen was zich bij hen zou aansluiten (NPO, p. 12). De nuance is klein maar wel heel belangrijk aangezien verzoeker bijgevolg nooit heeft verklaard dat “ongeveer iedereen die volwassen was door Daesh werd meegenomen”. Verwerende partij vervormt hier de verklaringen van verzoeker en verwijt hem verklaringen die hij eigenlijk nooit heeft afgelegd.

Verzoeker heeft verklaard dat niet enkel hij, maar ook andere jongeren gerekruteerd werden door Daesh, en dat Daesh verschillende methodes gebruikte (NPO, p. 12). Sommige jongeren werden onder dwang gerekruteerd, anderen werden geïndoctrineerd en sloten zich vrijwillig bij hen aan. Zijn klasgenoten (en specifiek hen) werden niet onder dwang meegenomen, maar andere jongeren wel. Alles hing af van het profiel van de jongere, zijn eventuele familiale affiniteiten met andere groeperingen, inter- of intra-familiale conflicten enz. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom zijn verklaringen niet duidelijk zouden zijn.

Verwerende partij meent ook dat het onduidelijk is waarom verzoeker persoonlijk gerekruteerd werd door Daesh :

“(…)”

Verzoeker kan maar hypothesen formuleren betreffende de redenen waarom hij persoonlijk geïnterviewd werd door Daesh. De Daesh-leden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belagers verklaart, is helemaal buitensporig.

Echter, hij denkt dat hij persoonlijk gerekruteerd werd door Daesh omdat hij hoger opgeleid was dan de meerderheid van de andere dorpelingen (hij was afgestudeerd van zijn middelbare school, en was van plan om naar de universiteit te gaan (NPO, p. 4)). De Daesh-leden hadden hem dan ook gezegd dat hij, omwille van het feit dat hij kon lezen en schrijven, hen zou kunnen helpen (NPO, p. 11). Verzoeker denkt ook dat hij een aantrekkelijk profiel had omdat hij fit was, hij nog redelijk jong was maar toch volwassen was (NPO, p. 12). Verzoeker had ook een intra-familiaal conflict met zijn oom, die banden had met de Taliban, die de vijanden waren van Daesh. Dit alles samengenomen maakte dat Daesh verzoeker wilde rekruteren.

Verwerende partij meent ook dat de verklaringen van verzoeker over de periode waarin hij door Daesh gevangen gehouden werd, niet aannemelijk zijn, aangezien hij geen duidelijkheid schept over de plaatsen waar hij verbleven heeft. Verzoeker verduidelijkt dat hij maar op twee verschillende locaties verbleven heeft maar dat hij, de laatste dagen, naar verschillende plaatsen moest meegaan met de Daesh-leden, die in Batikot gelegen waren. Hij was maar heel kort op deze plaatsen en “verbleef” er dan ook niet.

Verwerende partij meent verder dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de trainingen die hij al dan niet gekregen heeft gedurende zijn vasthouding :

“(…)”

Verzoeker betwist dat hier sprake is van een tegenstrijdigheid. Hij heeft, op de Dienst vreemdelingenzaken, verklaard dat hij nooit een (militaire) training gekregen heeft, wat ook de waarheid is. Hij heeft op de Dienst vreemdelingenzaken gesproken over een training, en niet over lessen, wat toch aanzienlijk anders is. De term “training” verwijst eerder naar een fysieke opleiding, terwijl de term “les”

eerder verwijst naar een intellectuele opleiding. Verzoeker werd echter wel geïndoctrineerd en heeft lessen gekregen om zijn "mindset" te veranderen. Verzoeker heeft dit verschil ook duidelijk uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 13).

Verwerende partij meent ook dat de verklaringen van verzoeker over zijn vrijlating weinig plausibel lijken. Verzoeker weerhoudt dat hij niet weet waarom T(...) hem geholpen heeft. T(...) was een buur van de familie, en was de familie goedgezind. Daarom heeft dan ook bemiddeld bij de Daesh-leden zodat verzoeker vrijgelaten zou worden. Verzoeker heeft niet gesproken over T(...) op de Dienst vreemdelingenzaken omdat hem daar gevraagd werd om in het kort de redenen te vertellen waarom hij Afghanistan verlaten heeft. Hij wist dat hij de kans zou krijgen om zijn relaas verder uit te leggen gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en heeft het dan ook niet nodig geacht om reeds melding te maken van de bemiddeling van T(...).

Betreffende de dreigbrieven, wenst verzoeker te verduidelijken dat er waarschijnlijk een misverstand is geweest met de tolk op de Dienst vreemdelingenzaken. Hij heeft maar een brief gekregen van de Taliban, en een brief gekregen van de overheid. Er zijn wel nog mondelinge bedreigingen geweest. Betreffende de tegenstrijdigheid over wanneer hij de brief van de overheid gekregen heeft, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij deze gekregen heeft wanneer hij in Nimroz was (dus nog in Afghanistan), en dat het daarna duidelijk was voor hem dat hij het land moest verlaten. Echter, hij wist al dat hij problemen zou kennen met de overheid, omdat hij zeker was dat hij verdacht zou worden van samenwerking met Daesh omwille van zijn verblijf bij hen. Hij had nog geen brief gekregen, maar wist dat hij vroeg of laat in de problemen zou komen, ook ten opzichte van de overheid. Hij heeft niet willen wachten en is meteen gevlucht.

Verwerende partij meent ook dat er geen vervolg meer is geweest. Dit is niet waar : de Taliban zijn nog verschillende keren bij verzoeker langsgekomen om hem te zoeken, vooral sinds de machtsovername. De vrees van verzoeker is vandaag nog groter aangezien de Taliban overal de macht hebben. De vader van verzoeker wordt momenteel gespaard, omdat hij een oudere man is, en de oudere mannen meestal niet lastiggevalen worden door de Taliban, omwille van hun sociaal statuut."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2017 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de sharia. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, die volgens hem duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen nieuwe stavingstukken.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 27 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico

bij terugkeer na verblijf in het buitenland, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2017, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, de COI Query “*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, en de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

2.2.2. Bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet foto's van zijn broer die zou zijn gedood (stukken 1 en 2), van zijn vader die gewond zou zijn geraakt (stukken 3 en 4), van de aanslag (stukken 5-7) en van de begrafenis (stuk 8), alsook fotokopieën van een kaart van Azizi Bank op naam van zijn vader (stuk 9), van een kaart van een “*contractor*” bij de Supreme Court (stuk 10), van een verslag van het ziekenhuis in verband met het binnenbrengen van een lijk (stuk 11) en van een niet nader gespecificeerde kaart van zijn vader (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU wordt nog opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn beweerde vrees voor de taliban, Daesh en de Afghaanse autoriteiten allerminst geloofwaardig heeft gemaakt en zijn verklaringen op tal van punten onlogisch en zelfs tegenstrijdig zijn gebleken, nu (i) hij zelf in het duister tast als het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) informeert naar het waarom van zijn gedwongen rekrutering door Daesh, (ii) het verder onduidelijk blijft dat Daesh dan met hem zou moeten aanvangen, (iii) voorts maar moeilijk kan worden ingezien waarom hij diegene is die door een oom zou zijn geviséerd, in die mate dat hij hem “op mysterieuze wijze” uit de weg wou laten ruimen door één van de actoren die hij heeft genoemd, (iv) zijn verklaringen over de periode waarin hij door Daesh gevangen zou zijn gehouden bovendien allerminst aannemelijk overkomen, (v) het verder opmerkelijk is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zie dat hij geen training kreeg maar overal met Daesh moest meegaan, maar dat hij bij het CGVS komt beweren dat er lessen werden gegeven, verschillende zaken “om je te overtuigen en je mindset te veranderen”, (vi) zijn verklaringen over zijn vrijlating evenmin plausibel lijken, (vii) zijn verklaringen over de dreigbrief van de taliban en de oproepingsbrief van het districtshuis weinig coherent zijn, (viii) het er daarenboven op lijkt dat dit verhaal om de een of andere reden geen vervolg kent, en (ix) de neergelegde documenten niet tot een andersluidende appreciatie leiden, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten nadat hij door Islamitische Staat (Daesh) thuis onder dwang werd meegenomen en vervolgens ongeveer anderhalve maand gevangen gehouden werd met het oog op zijn rekrutering maar uiteindelijk werd vrijgelaten na bemiddeling door een buur. Na zijn vrijlating zou verzoeker door zowel de (voormalige) Afghaanse overheid als door de taliban zijn opgeroepen om zich te melden op verdenking van lidmaatschap van Daesh. Volgens verzoeker zat een oom met wie zijn familie verwikkeld was in een grondconflict hier voor iets tussen.

Verzoeker verliet Afghanistan in de tweede helft van 2017 en kwam naar België. Hij stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst zowel de taliban als Daesh te vrezen.

De Raad is na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door Daesh onder dwang werd gerekruteerd en vervolgens weer werd vrijgelaten en dat hij om die reden op heden een gegronde vrees koestert voor zowel Daesh als de taliban.

De adjunct-commissaris kan vooreerst worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overweegt:

“Zo tast u zelf in het duister als het CGVS informeert naar het waarom van uw gedwongen rekrutering door Daesh. In eerste instantie verklaart u dat niet alleen u, maar ook andere jongens, zelfs “ongeveer iedereen die volwassen was” door Daesh werd meegenomen. Vervolgens gevraagd of uw klasgenoten dan ook onder dwang werden gerekruteerd, zegt u dat Daesh hen niet dwong, maar mensen zocht. Hoewel u dus eerst verklaarde dat zowat iedereen werd meegenomen, zegt u plots dat er “enkele” andere personen werden gerekruteerd, en beweert u nu dat u werd gedwongen omdat u een persoonlijk dispuut, namelijk een grondconflict, met uw oom kende: “Ik denk dat mijn oom er een hand in had, hij wou van me af geraken” (CGVS, p.12). Het is merkwaardig dat u dergelijke rekrutering door Daesh aanvankelijk voorstelt als een zeer algemeen fenomeen in uw regio, om vervolgens aan te geven dat dit allerm minst het geval is, en dat problemen binnen uw familie hieraan ten grondslag konden hebben gelegen. Dient bovendien te worden aangestipt dat het weinig logisch is dat uw oom hier inderdaad bij betrokken was: u baseert zich blijkbaar louter op vermoedens, en bovendien heeft uw oom zelf niets vandoen met Daesh; volgens u was hij “deels bij de overheid, en deels bij de taliban” (CGVS, p.12). Hoe iemand in die positie Daesh zou kunnen inschakelen om van u af te geraken, blijft een raadsel.

Verder blijft het onduidelijk wat Daesh dan met u zou moeten aanvangen. U verklaart dat u volwassen maar jong was (CGVS, p.12), een kwalificatie die voor zeer veel mannen uit uw regio opgaat. U zegt ook dat u opgeleid en geletterd bent, waardoor u ook “andere zaken” zou kunnen doen (CGVS, p.12), wat opnieuw erg vaag is. Het is weinig aannemelijk dat Daesh dusdanig zou investeren in een persoon die zich geenszins kan vereenzelvigen met hun heilige strijd. “Ze wilden zelfs onze mentaliteit veranderen, om bij hen te willen zijn”, zo beweert u (CGVS, p.12). Echter lijkt dit een weinig efficiënte manier van handelen.

Voorts kan maar moeilijk worden ingezien waarom u diegene bent die door een oom zou zijn gevisieerd, in die mate dat hij u “op mysterieuze wijze” (CGVS, p.17) uit de weg wou laten ruimen door één van de actoren die u heeft genoemd. Uw oom zou het door uw en zijn familie gedeelde land volledig in zijn handen hebben willen krijgen, maar richt zich daarvoor blijkbaar niet tot uw vader. U argumenteert dat uw vader zich daar niet mee bezighoudt daar hij voortdurend op zoek moet naar werk (CGVS, p.16). Mocht uw oom het daadwerkelijk op jullie gronden hebben gemunt, dan zouden de activiteiten van uw vader hem daar wellicht niet van weerhouden. U beweert voorts dat uw broers te jong zijn om daarbij betrokken te geraken. Wat dat betreft, is het zo dat uw broer A(...) toch ook al zestien jaar oud is (CGVS, p.4), en in de eventuele afwezigheid van uw vader ook kan worden gevisieerd door uw oom en neven die het op jullie eigendommen zouden hebben gemunt (CGVS, p.16). Dat daar allemaal geen sprake van is, doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij niet verklaard heeft dat ongeveer iedereen die volwassen was door Daesh werd meegenomen, doch wel dat Daesh verwachtte dat iedereen die volwassen was zich bij hen zou aansluiten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze nuance verandert evenwel niets aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt waarom Daesh hem onder dwang zou hebben willen rekruteren. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn relaas concreet aannemelijk te maken en een afdoende verklaring te bieden voor de inconsistenties, vaagheden of onduidelijkheden waarop in de bestreden beslissing met reden wordt gewezen. Verzoeker kan zich daarbij niet verschuilen achter het argument dat “[d]e Daesh-leden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier”. Verzoeker meent dat hij enkel hypothesen kan formuleren betreffende de redenen waarom hij persoonlijk werd gevisieerd door Daesh, doch komt niet verder dan een louter herhalen van zijn eerdere verklaringen waar hij aangeeft te denken dat hij gerekruteerd werd door Daesh omdat hij hoger opgeleid was dan de meerderheid van de andere dorpelingen, omdat hij kon lezen en schrijven en omdat hij fit en nog redelijk jong maar toch volwassen was. Er kan evenwel redelijkerwijze worden aangenomen dat Daesh deze kwaliteiten ook zou kunnen vinden in personen die zich vrijwillig bij de groepering willen aansluiten. Voorts verwijst verzoeker naar het intra-familiaal conflict met zijn oom die banden had met de taliban, vijanden van Daesh, als reden waarom Daesh hem zou hebben willen rekruteren. Nochtans blijkt uit verzoekers eerdere verklaringen dat hij het conflict met zijn oom niet zozeer

als een reden voor zijn rekrutering door Daesh beschouwt, doch wel als de oorzaak ervan. Hij gaf immers aan te denken dat zijn oom er een hand in had en suggereerde dat zijn rekrutering door Daesh een bewuste zet van zijn oom was om “op mysterieuze wijze” van hem af te geraken (*Ibid.*, p. 12, 17). Wat er ook van zij, het ligt in de lijn der verwachtingen dat Daesh het conflict met verzoekers oom, een lid van de taliban, zou aangrijpen om hem te overtuigen zich vrijwillig bij hen aan te sluiten, bij wijze van wraak tegen zijn oom, eerder dan dit als een reden te beschouwen om hem onder dwang mee te nemen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen in de periode waarin hij door Daesh gevangen zou zijn gehouden, zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“U verklaart dat u twaalf dagen op een eerste locatie werd vastgehouden, en vervolgens een maand op een tweede (CGVS, p.13). Daarna zou u zijn vrijgelaten, en met een wagen naar de plaats Daga overgebracht. U beschrijft die tweede locatie als een kelder, een veilige plaats voor Daesh waar u samen met anderen werd vastgehouden, zonder kans op ontsnapping (CGVS, p.13). U heeft geen idee in welk district u zich in die maand bevond, omdat Daesh in veel districten was (CGVS, p.13). Als het CGVS opmerkt dat uw relaas niet in lijn is met wat u bij de DVZ beweerde, namelijk dat u overal met Daesh moest meegaan, stuurt u uw verklaringen bij: u zegt dat u het bij de DVZ over de laatste dagen van uw verblijf bij Daesh had (wat overigens niet blijkt uit het gehoorverslag), en dat u inderdaad naar verschillende plaatsen ging (CGVS, p.13): “we gingen naar al die plaatsen”, “we hebben zo vaak veranderd van plaats”, “ik weet al niet meer hoeveel plaatsen” (CGVS, p.14). Hoewel u dus eerst beweerde gevangen te zijn gehouden op twee locaties, bovendien in een u onbekende regio, heeft u het plots over tal van plaatsen waar u zou zijn geweest, “soms in de moskee, soms in een huis” (CGVS, p.14). U noemt bovendien namen van dorpen die u samen met Daesh heeft bezocht, en zegt dat al die dorpen in Bati Kot gelegen zijn, dat jullie nooit buiten Bati Kot zijn geweest (CGVS, p.14). Als het Commissariaat-generaal opnieuw opmerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn, beweert u “overal” te hebben geantwoord toen het CGVS u even daarvoor de vraag stelde waar u met Daesh geweest bent (CGVS, p.14), hoewel het gehoorverslag hieromtrent toch duidelijk is.”

Waar verzoeker in de bestreden beslissing meent te lezen dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen over de periode waarin hij door Daesh gevangen zou zijn gehouden niet aannemelijk acht “aangezien hij geen duidelijkheid schept over de plaatsen waar hij verbleven heeft”, merkt de Raad op dat de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing in essentie op wijst dat verzoeker hierover geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ respectievelijk op het CGVS en, hierop gewezen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, zijn verklaringen met elkaar in overeenstemming tracht te brengen doch daarin faalt. Door in zijn verzoekschrift te “verduidelijken” dat hij maar op twee verschillende locaties verbleven heeft maar de laatste dagen naar verschillende plaatsen in Batikot moest meegaan met de Daesh-leden, herhaalt verzoeker slechts de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd na confrontatie met het feit dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij overal moest meegaan met Daesh. Het argument dat hij maar heel kort op deze plaatsen was en er dan ook niet “verbleef”, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker op het CGVS initieel verklaarde dat hij twaalf dagen werd vastgehouden op één plaats, vervolgens meegenomen werd naar een andere plaats, waar hij een maand werd vastgehouden in een kelder, en na zijn vrijlating nog vijf dagen in Daga was alvorens hij naar huis kon gaan (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Deze initiële verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en stroken niet met de uitleg die verzoeker gaf na confrontatie met zijn verklaringen bij de DVZ.

Voorts kunnen verzoekers verklaringen over zijn vrijlating niet overtuigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U heeft het over ene T(...), een dorpeling, zelfs buurman, die u uit de klauwen van Daesh trachtte te verlossen. “Uiteindelijk werd ik als het ware op borg vrijgelaten” (CGVS, p.11). T(...)'s beweegredenen, die “bleef proberen” om u vrij te krijgen (CGVS, p.11), blijven evenwel onduidelijk. T(...) zou zelf iemand van Daesh zijn geweest (CGVS, p.14). Waarom hij dan zou hebben geijverd voor uw vrijlating, maakt u niet duidelijk: u zegt dat hij een buurman is, uw vader wel eens voor de vader van T(...) had gewerkt, en dat die vader ook nog eens vriendelijk en welvarend is (CGVS, p.15). Geen van die zaken kan verklaren waarom T(...) al die moeite zou hebben gedaan. Hoe hij uiteindelijk in zijn opzet zou zijn geslaagd, blijft ook een raadsel: “Ik weet niet wat of hoe hij het deed” (CGVS, p. 14) , “Ik heb geen idee hoe die deal (met Daesh) er uit zag” (CGVS, p.14). Of uw familie dan geld betaalde voor uw vrijlating weet u ook al niet (CGVS, p.15). “Niemand heeft iets gezegd” (CGVS, p.15), en blijkbaar heeft u ook geen moeite gedaan om u hierover te informeren. Eveneens opmerkelijk is dat u bij de DVZ niets zei over de tussenkomst van deze T(...), nochtans een cruciaal element in uw verhaal. Dit is toch allemaal zeer merkwaardig en doet opnieuw twijfels rijzen bij uw verklaringen.”

Verzoeker blaast warm en koud tegelijk waar hij in zijn verzoekschrift enerzijds stelt dat hij niet weet waarom T. hem geholpen heeft en anderzijds dat T. bemiddeld heeft bij de Daesh-leden om hem vrij te laten omdat hij een buur van de familie was en de familie goedgezind was. Hoe dan ook is het enkele feit dat T. een buurman was die het goed voor had met verzoekers familie niet afdoende ter verklaring van de inspanningen die hij zou hebben geleverd om verzoeker vrij te krijgen, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangestipt. Over de precieze beweegredenen van T. om verzoeker vrij te krijgen, de manier waarop hij daarin zou zijn geslaagd en wat er dan met verzoekers familie zou zijn overeengekomen blijkt verzoeker niet de minste informatie te hebben noch blijkt hij enige moeite te hebben gedaan om zich hierover te informeren. Het betreft nochtans een kernelement van zijn relaas, zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij uitlegt dat hij het niet nodig zou hebben geacht om reeds bij de DVZ melding te maken van de bemiddeling van T. omdat hem daar gevraagd werd om in het kort de redenen te vertellen waarom hij Afghanistan verlaten heeft en hij wist dat hij de kans zou krijgen om zijn relaas verder uiteen te zetten gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker werd bij de DVZ gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Indien de bemiddeling van T. cruciaal was in zijn vrijlating, zoals blijkt uit het relaas dat hij op het CGVS heeft uiteengezet, mocht van hem wel degelijk worden verwacht dat hij daar ook melding van zou maken bij de DVZ, *quod non* (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', vragenlijst, vraag 3.5).

Tevens dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de dreigbrief van de taliban en de oproepingsbrief van de (voormalige) overheid die hij zou hebben gekregen. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

"Over de brief van de overheid zegt u dat u al onderweg was, meer bepaald in Nimroz, toen uw familie die brief ontving (CGVS, p.15). Behalve het feit dat u het bij de DVZ nog had over oproepingsbrieven (meervoud), zei u daar ook dat u pas na ontvangst van deze documenten de beslissing nam te vluchten (vragenlijst, vraag 3.5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat de malik al enkele dagen in het bezit was van de oproepingsbrief van het district, maar dat hij (om redenen die u niet kent) draalde om de brief aan uw vader te bezorgen. Pas toen u al in Nimroz was, zou uw familie hiervan in kennis zijn gesteld (CGVS, p.16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke uitleg niet kan overtuigen, en de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet opheft. Wat betreft de dreigbrief van de taliban, kan overigens eveneens worden vastgesteld dat u het bij de DVZ over meerdere brieven had, hetgeen u nu ontkent (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat u ook hieromtrent geen eenduidige verklaringen kan afleggen."

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat de gedane vaststellingen kunnen worden toegeschreven aan een misverstand met de tolk bij de DVZ. Blijkens het verslag van de bij de DVZ ingevulde vragenlijst werd dit verzoeker voorgelezen in het Pasjtoe en heeft verzoeker middels het plaatsen van zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigd dat de daarin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', vragenlijst). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker aan dat hij het verslag van zijn verklaringen bij de DVZ met zijn advocaat had overlopen en dat hij op diens aangeven enkele correcties wilde maken. De *protection officer* gaf verzoeker daartoe de gelegenheid doch verzoeker maakte geen melding van het feit dat bij de DVZ foutief opgetekend werd dat hij "*oproepingsbrieven*" van de overheid en "*dreigbrieven*" van de taliban had gekregen voorafgaand aan zijn beslissing om zijn land van herkomst te verlaten (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Door in zijn verzoekschrift voorts "*te verduidelijken*" dat hij de brief van de overheid gekregen heeft wanneer hij in Nimroz was, herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS en heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. De Raad merkt ten andere op dat verzoeker ook in de uiteenzetting van zijn spontaan relaas vermeldde dat hij thuis brieven van de overheid en van de taliban kreeg en dat hij daarom het land moest verlaten (*Ibid.*, p. 11-12). De uitleg in het verzoekschrift dat hij gevlucht is nog voor hij een brief van de overheid kreeg omdat hij al wist dat hij problemen zou kennen met de overheid en hier niet op heeft willen wachten, kan in het licht van voorgaande vaststellingen niet overtuigen.

Tot slot kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

"Daarenboven lijkt het er op dat dit verhaal om de een of andere reden geen vervolg kent. Hoewel de taliban u van verraad en lidmaatschap van Daesh zouden hebben beschuldigd, zijn zij na uw vertrek uit Afghanistan, ergens in de tweede helft van 2017, niet bijzonder naarstig naar u op zoek gegaan. Na uw vertrek en ook "andere keren" zouden de taliban naar u zijn komen vragen, maar de imam van het dorp en uw vader zouden dan gewoon hebben gezegd dat u er niet meer was. Ze zeiden ook dat uw vader

“een oudere was, die ziek is, dat ze hem niet mochten lastig vallen”, waarna de taliban niet meer zouden zijn teruggekeerd. Dat de taliban zich door uw vader met een kluitje in het riet zouden laten sturen, is toch weinig geloofwaardig, temeer uw vader bezwaarlijk als een oude en zieke man kan worden beschouwd. Vijf jaar geleden werd hij nog vader van uw broertje S(...) A(...), en uit uw verklaringen moet blijken dat hij de zorg op zich neemt voor het hele gezin, waarbij de familie volledig afhankelijk blijkt van het inkomen van uw vader en deze er zelfs in slaagt zijn zonen middelbare studies te laten doen (CGVS, p.4, 5). Zo maakte ook u kort voor uw vertrek uw middelbare studies af, en had u de ambitie om aan de universiteit te gaan studeren (CGVS, p.4). Dat uw vader, volgens u een simpele dagloner, erin slaagt zijn familie op dergelijke wijze te ondersteunen, wijst er toch veeleer op dat zijn gezondheid optimaal is. Het is dan ook zeer verwonderlijk dat uw oom (die op de gronden aast) en de taliban (die u zouden zoeken) uw vader in deze geheel lijken te ontzien.”

Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat de taliban nog verschillende keren bij hem zijn langsgekomen om hem te zoeken, vooral sinds de machtsovername, weerlegt verzoeker niet dat zijn vader klaarblijkelijk door de taliban wordt ontzien. Ter verklaring herhaalt verzoeker slechts dat zijn vader een oudere man is, waaraan hij toevoegt dat *“oudere mannen meestal niet lastiggevalen worden door de Taliban, omwille van hun sociaal statuut”*. Daarmee gaat verzoeker geheel voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zijn vader bezwaarlijk als een oude en zieke man kan worden beschouwd daar hij er blijkens verzoekers verklaringen als dagloner in slaagt zijn hele gezin te onderhouden en zijn zonen middelbare studies te laten doen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn vrees vandaag nog groter is aangezien de taliban overal de macht hebben, blijft hij in gebreke concrete en geloofwaardige elementen bij te brengen die zijn vrees kunnen staven.

Ter terechtzitting legt verzoeker per aanvullende nota foto's neer die moeten bewijzen dat zijn broer inmiddels gedood werd en zijn vader gewond raakte bij een aanslag (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-8). Uit deze foto's kan evenwel op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoekers broer omkwam en zijn vader gewond raakte in een aanslag, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat zij daarbij specifiek zouden zijn geviséerd om redenen die verband houden met de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Aan dergelijke privéfoto's kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De bijgebrachte foto's bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden gemaakt. Verzoeker brengt middels zijn aanvullende nota ook een verslag van het ziekenhuis met betrekking tot het binnenbrengen van een lijk bij, doch dit stuk is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor het niet in overweging kan worden genomen (aanvullende nota verzoeker, stuk 11). Uit dit document kan niet worden afgeleid dat het betrekking heeft op verzoekers vader. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel document, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker brengt middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tevens een fotokopie van een bankkaart op naam van zijn vader bij, alsook fotokopieën van een kaartje ter staving van zijn vaders functie als *“contractor”* bij het Afghaanse hooggerechtshof en van een tweede kaartje dat niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en derhalve niet in overweging kan worden genomen (aanvullende nota verzoeker, stukken 9, 10 en 12). In zoverre verzoeker met deze stukken wenst aan te tonen dat zijn vader geen fysiek zware job moest uitoefenen om zijn gezin te onderhouden en zodoende wenst tegen te spreken dat hij daarvoor over een goede gezondheid diende te beschikken, wijst de Raad er vooreerst op dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij deze argumentatie reeds in zijn verzoekschrift zou hebben uiteengezet onder toevoeging van de nodige stavingstukken. Verzoeker toont niet aan de stukken met betrekking tot zijn vaders functie en financiële situatie nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet die door hem niet eerder in de procedure konden worden bijgebracht. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn vader als dagloner werkte, *“zoals bakstenen maken, of wat er maar te doen is”* en dat hij dagelijks werk moest vinden (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 16). Van een tewerkstelling als *“contractor”* bij het Afghaanse hooggerechtshof of enige andere vaste functie

maakte verzoeker geen melding. De vaststelling dat verzoeker het door hem geschetste profiel van zijn vader *post factum* tracht bij te stellen in functie van de logica van zijn relaas is nefast voor zijn algemene geloofwaardigheid.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde *taskara* en puntenlijst bevatten hoogstens aanwijzingen met betrekking tot zijn identiteit en herkomst, die *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 6, 'Documenten', nrs. 1 en 2).

De neergelegde enveloppe kan staven dat verzoeker vanuit Afghanistan post heeft ontvangen doch werpt geen licht op de redenen voor zijn vertrek (*Ibid.*, nr. 5).

De neergelegde dreigbrief van de taliban en oproepingsbrief van de (voormalige) overheid kunnen niet dienen ter staving van verzoekers bewering dat hij door zowel de taliban als de (voormalige) overheid zou zijn opgedragen zich te melden gelet op zijn incoherente verklaringen hierover, zoals hoger werd vastgesteld en door verzoeker niet werd weerlegd (*Ibid.*, nrs. 3 en 4). In dit verband dient nog te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban omwille van een vermeende gedwongen rekrutering door Daesh en daaropvolgende vrijlating na bemiddeling, niet aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels

op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch nalaat deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van (inmiddels) drie jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2017. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van inmiddels drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staft. Dat hij Engels spreekt, vindt overigens geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij bij de DVZ aangaf enkel Pasjtoe te spreken (AD, stuk 8, 'Deel DVZ', verklaring betreffende procedure, p. 1, vraag 2) en dat hij zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1), ook in de procedure voor de Raad (zie verzoekschrift). Hoe dan ook maakt dit nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de sharia door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban en Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang

tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota neergelegd op 27 april 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 27 april 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT